

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 29 maj 1997

Mål T-6/96

Thémistocle Contargyris
mot
Europeiska unionens råd

”Tjänstemän – Avslag på ansökan om tjänst – Artikel 19.1 i rådets arbetsordning – Artikel 45 i tjänsteföreskrifterna – Huruvida rådets generalsekreterare är behörig att fatta beslut om avslag på en ansökan om tjänst och på ett klagomål – Meddelande om lediga tjänster – Uppenbart oriktig bedömning – Artiklarna 7 och 27 i tjänsteföreskrifterna – Motiveringsskyldighet – Maktmissbruk”

Fullständig text på franska II - 357

Saken: Talan om ogiltigförklaring av rådets generalsekreterares beslut av den 3 maj 1995 om avslag på sökandens ansökan om en tjänst i lönegrad A 1 vid generaldirektoratet för ekonomisk och social sammanhållning – regionalpolitik – socialpolitik – sysselsättning – dialog mellan arbetsmarknadens parter – utbildning och ungdom – kultur – audiovisuella medier (GD J), och av rådets generalsekreterares beslut av den 7 november 1995 om avslag på sökandens klagomål.

Utgång: Ogillande.

Resumé av domen

Sökanden, Thémistocle Contargyris, som är grekisk medborgare, trädde i tjänst vid rådets generaldirektorat den 1 september 1982 och placerades på avdelningen för "fiske". År 1984 utsågs han till direktör för direktorat I "regionalpolitik, socialpolitik, hälsa, utbildning, kultur, audiovisuella medier, ungdom" vid generaldirektorat G (GD G).

Den 9 februari 1995 offentliggjorde rådets generalsekretariat ett meddelande om fem lediga tjänster i lönegrad A 1, däribland en "tjänst som kunde bli ledig" vid generaldirektoratet för ekonomisk och social sammanhållning – regionalpolitik – socialpolitik – sysselsättning – dialog mellan arbetsmarknadens parter – utbildning och ungdom – kultur – audiovisuella medier (GD J).

Den 16 februari 1995 ingav sökanden en ansökan om ovannämnda tjänst.

Tjänsten söktes även av två andra tjänstemän vid rådet, nämligen A, som är portugisisk medborgare, och L, som är belgisk medborgare.

Rådets generalsekreterare upprättade en urvalskommitté, sammansatt av tre generaldirektörer vid rådet, som skulle hjälpa honom att göra en jämförande bedömning av dessa ansökningar.

Den 20 mars 1995 kallades sökanden till ett samtal med urvalskommittén den 31 i samma månad. Detta samtal ägde rum vid utsatt datum.

Sökanden och generaldirektören diskuterade den omtvistade tjänsten vid ett samtal som ägde rum den 28 mars 1995.

I sin rapport till generalsekreteraren angående bedömningen av ansökningarna, den 3 april 1995, rekommenderade urvalskommittén bland annat att sökandens ansökan skulle avslås och att L skulle utses till tjänsten vid GD J.

Genom skrivelse av den 4 april 1995 förelade generalsekreteraren Ständiga representanternas kommitté (Coreper), andra avdelningen, ett förslag om att rådet skulle besluta att tillsätta L i lönegrad A 1 och föreslog Coreper att rådets beslut skulle fattas som en punkt i del A på dagordningen

Ett utdrag ur det utkast till sammanfattat protokoll av den 10 oktober 1995 från Corepers 1 649:e sammanträde, som hölls i Bryssel den 5 april 1995, lyder enligt följande:

”Coreper

- beslutar enhälligt att föra upp ytterligare fem punkter på dagordningen vad beträffar tillsättningen av tjänstemän i lönegrad A 1 vid rådets generalsekretariat,

- beslutar enhälligt att föra upp fem motsvarande punkter på den preliminära dagordningen för rådets 1 844:e sammanträde den 10 april 1995, och
- beslutar att föreslå rådet att anta de förslag om tillsättning av tjänster som har framställts av generalsekreteraren.”

Förslaget till beslut upptogs i del A på dagordningen av den 7 april 1995 för rådets 1 844:e sammanträde, som hölls i Luxemburg den 10 och den 11 april 1995. Rådet fattade då beslut om att tillsätta L i lönegrad A 1, med ikraftträdande den 1 juni 1995.

Genom skrivelse av den 3 maj 1995 underrättade generalsekreteraren sökanden om beslutet att avslå hans ansökan.

Genom skrivelse av den 12 juli 1995 anförde sökanden klagomål mot beslutet att avslå hans ansökan om tjänsten i lönegrad A 1 vid GD J och mot ”de påföljande beslut som ledde fram till att L utnämndes till denna tjänst”.

Generalsekreteraren avslog uttryckligen detta klagomål genom beslut av den 7 november 1995.

Genom beslut av den 10 oktober 1996 pensionerades sökanden med verkan från och med den 31 december 1996.

Upptagande till sakprövning

En pensionerad tjänsteman har fortfarande ett personligt intresse av att väcka talan om ogiltigförklaring mot ett beslut om att inte befordra honom, eftersom han, om detta beslut skulle ogiltigförklaras, har möjlighet att väcka talan om ersättning för den skada som beslutet har vållat honom (punkt 32).

Hänvisning till förstainstansrätten den 5 december 1990, T-82/89, *Marcato mot kommissionen*, Rec. 1990, s. II-735, punkt 54; förstainstansrätten den 9 februari 1994, T-82/91, *Latham mot kommissionen*, RecFP 1994, s. II-61, punkt 24-26

Mot denna bakgrund, och i motsats till vad rådet hade hävdad, fann förstainstansrätten att upptagandet av talan till sakprövning, vad gällde såväl generalsekreterarens beslut om avslag på sökandens ansökan som beslutet om avslag på hans klagomål, inte var beroende av att det samtidigt väcktes talan om ersättning för den skada som sökanden eventuellt hade lidit till följd av dessa båda beslut (punkt 33).

Saken

Sökanden åberopade i huvudsak följande grunder: åsidosättande av artikel 19.1 i rådets beslut 93/662/EG av den 6 december 1993 om antagande av rådets arbetsordning (EGT L 304, s. 1, nedan kallad rådets arbetsordning) jämförd med punkt b i den enda artikeln i rådets beslut 63/9/EEG av den 14 maj 1962 om tillsättningsmyndigheten för rådets generalsekretariat (EGT 5, 1963, s. 34), åsidosättande av artikel 4 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, brist på behörighet för rådets generalsekreterare att fatta besluten om avslag på sökandens ansökan och klagomål, brist på behörighet för generalsekreteraren att fatta beslutet att utse L till tjänsten som generaldirektör för GD J, meddelandet om lediga tjänster var rättsstridigt, uppenbart oriktig bedömning,

åsidosättande av artiklarna 7 och 27 i tjänsteföreskrifterna, åsidosättande av motiveringsskyldigheten, maktmissbruk (punkt 35).

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 i rådets arbetsordning i förening med punkt b i den enda artikeln i rådets beslut av den 14 maj 1962

Vid tillsättning av tjänstemän i lönegrad A 1 skall tillsättningsmyndighetens befogenheter utövas av rådet, på generalsekreterarens förslag. I ett sådant förfarande skall Coreper företa en förberedande behandling av ansökningarna och av generalsekreterarens förslag om att tillsätta den kandidat som har utsetts till den ledigförklarade tjänsten i lönegrad A 1, med undantag för de fall då rådet anser att ärendet är brådskande eller enhälligt beslutar att avgöra frågan utan att Coreper i förväg har behandlat förslaget till beslut (punkterna 37 och 38).

Förstainstansrätten ansåg det vara tillräckligt väl bevisat att Coreper faktiskt hade företagit en sådan förberedande behandling inför rådets sammanträde, eftersom ordföranden för Coreper hade förklarat att frågan om tillsättning av den kandidat som utsetts till den lediga tjänsten hade behandlats av Coreper mot bakgrund av generalsekreterarens uppgifter om vad kandidaterna till den lediga tjänsten hade för identitet och kvalifikationer, resultatet av urvalskommitténs arbete samt Corepers egen genomgång av kandidaternas meriter (punkterna 53 och 54).

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna

Artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, som avser förfarandet för tjänstemännens befordran, medför skyldighet för tillsättningsmyndigheten att noga iaktta reglerna om tillsättning i punkt b i den enda artikeln i rådets beslut av den 14 maj 1962 i

förening med artikel 151 i fördraget och artikel 19 samt artikel 2.6 och 2.7 i rådets arbetsordning. Artikel 45 innebär också att de behöriga organen faktiskt måste iakttå skyldigheten att jämföra kandidaternas meriter vid tillsättning av en ledig tjänst (punkt 69).

Vad rådet beträffar föreskrivs i punkt b i den enda artikeln i rådets beslut av den 14 maj 1962 att de befogenheter som i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen tilldelas tillsättningsmyndigheten skall utövas av rådet, på generalsekreterarens förslag, när det gäller tjänstemän i lönegrad A 1 vid rådet (punkt 70).

Det ankommer således på generalsekreteraren att jämföra kandidaternas meriter vid tillsättning av en ledig tjänst. Det är nämligen oundgängligt att hans uppgift, som består i att utforma förslag om tillsättningar vid rådet, omfattar ett förberedande urval av kandidater genom jämförelse av deras respektive meriter (punkt 71).

När rådet utövar sin befogenhet att företa skönsmässig bedömning behöver det inte systematiskt, i varje förfarande för tillsättning av tjänstemän i lönegrad A 1, granska och ingående överlägga om ärendet vid sina sammanträden. Ett sådant krav skulle förta all mening med den möjlighet som föreskrivs i artikel 151 i fördraget, och som har fått en närmare utformning i artiklarna 2.6 och 19.1 i rådets arbetsordning, att fatta beslut utan överläggning när Coreper redan har tagit ställning till huruvida generalsekreterarens förslag är välgrundat, och huruvida det är lämpligt att rådet godkänner förslaget utan överläggning genom att förslaget tas upp i del A på dagordningen för ett av rådets nästa sammanträden (punkt 81).

Den tredje grunden: Brist på behörighet för rådets generalsekreterare att fatta beslutet om avslag på sökandens ansökan och klagomål

Om behörigheten ifrågasätts, framgår av punkterna b och c i rådets beslut av den 14 maj 1962 att de befogenheter som anges i tjänsteföreskrifterna skall utövas av rådet, på generalsekreterarens förslag, vad gäller tillämpningen av artikel 90 på anställda i lönegrad 1 inom kategori A och av generalsekreteraren i övriga fall (punkt 87).

Av detta följer att frågan om vilket organ som har behörighet att utöva de befogenheter som anges i tjänsteföreskrifterna skall avgöras mot bakgrund av vilken lönegrad den tjänsteman har som det ifrågasatta förvaltningsbeslutet är riktat till. Om en tjänsteman är placerad i lönegrad 2 inom kategori A, är det således generalsekreteraren som skall fatta beslutet om avslag på det administrativa klagomål som anförts av sökanden. Den omständigheten att klagomålet rör tillsättningen av tjänster i lönegrad A 1 och att rådet ensamt är behörigt att fatta beslut i fråga om anställda i denna lönegrad är inte av sådant slag att den ändrar föregående slutsats, då lydelsen av punkterna b och c i den enda artikeln i rådets beslut av den 14 maj 1962 är klar och ovillkorlig och då det inte föreskrivs något undantag från de befogenheter som har delegerats till generalsekreteraren i fråga om avslag på klagomål (punkt 88).

Den fjärde grunden: Meddelandet om lediga tjänster var rättsstridigt

Syftet med meddelandet om lediga tjänster är att dels så exakt som möjligt informera intresserade personer om vilka slags villkor som måste vara uppfyllda för att inneha den lediga tjänsten, så att de kan avgöra om det finns anledning för dem att inge en ansökan, dels fastställa den rättsliga ramen för institutionens jämförelse av kandidaternas meriter (punkt 97).

Hänvisning till domstolen den 30 oktober 1974, 188/73, Grassi mot rådet, Rec. 1974, s. 1099, punkt 40; domstolen den 7 februari 1990, C-343/87, Culin mot kommissionen, Rec. 1990, s. I-225, punkt 19; förstainstansrättenden 11 december 1991, T-169/89, Frederiksen mot parlamentet, Rec. 1991, s. II-1403, punkt 69; förstainstansrätten den 18 februari 1993, T-45/91, Mc Avoy mot parlamentet, Rec. 1993, s. II-83, punkt 48; förstainstansrätten den 18 april 1996, T-13/95, Kyrpitsis mot ESK, REGP 1996, s. II-503, punkt 34

Tillsättningsmyndigheten respekterar inte denna rättsliga ram, om den först sedan meddelandet om lediga tjänster har offentliggjorts informerar kandidaterna om de särskilda villkor som skall vara uppfyllda för att inneha den lediga tjänsten, och om den vid bedömningen av ansökningarna beaktar andra villkor än de som anges i meddelandet. Ett sådant tillvägagångssätt skulle nämligen leda till att meddelandet om lediga tjänster förlorade sin centrala roll i anställningsförfarandet, vilken består i att så exakt som möjligt informera intresserade personer om vilka slags villkor som skall vara uppfyllda för att inneha tjänsten i fråga (punkt 98).

Hänvisning till förstainstansrätten den 3 mars 1993, T-58/91, Booss och Fischer mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-147, punkt 67; Kyrpitsis mot ESK, nämnd ovan, punkterna 34 och 35

Förstainstansrätten fann att eftersom det var fråga om en tjänst med tungt politiskt ansvar vid rådet, kunde det inte anses nödvändigt att ställa krav på mer specifika eller tekniska kvalifikationer än de som hade angivits i meddelandet om lediga tjänster. Rätten instämde med rådets påpekande att det faktum att kandidaten har specifik erfarenhet på sitt eget område inom generaldirektoratet är mindre avgörande för tjänsten som generaldirektör än att han är allmänt lämpad för ledarskap, analys och omdöme, eftersom teknisk erfarenhet alltid går att finna inom själva generaldirektoratet (punkt 100).

Hänvisning till Booss och Fischer mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 69

Även om meddelandet om lediga tjänster avfattas på ett sådant sätt att alla potentiella kandidater i princip uppfyller kvalifikationskraven, kan denna enda omständighet inte i sig medföra att meddelandet är rättsstridigt. Det faktum att alla potentiella kandidater i princip uppfyller samtliga villkor i meddelandet om lediga tjänster betyder inte att det inte finns någon som är bättre lämpad än de andra att utöva de uppgifter som ingår i tjänsten i fråga. Eftersom själva syftet med meddelandet är att fastställa de villkor som måste vara uppfyllda för att inneha den lediga tjänsten, är det inte ovanligt att alla eller de flesta av de som ansöker om tjänsten uppfyller dessa villkor. Det ankommer på tillsättningsmyndigheten att inom sitt stora utrymme för skönsmässig bedömning välja den kandidat som är bäst lämpad med hänsyn till tjänstens intresse (punkt 106).

Den femte grunden: Uppenbart oriktig bedömning

Tillsättningsmyndigheten förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när den bedömer vad som ligger i tjänstens intresse och vilka meriter som skall beaktas vid ett sådant beslut om befordran som föreskrivs i artikel 45 i tjänsteföreskrifterna. Domstolens och förstainstansrättens prövning skall begränsas till frågan huruvida tillsättningsmyndigheten har hållit sig inom rimliga gränser och inte har använt sina befogenheter på ett uppenbart oriktigt sätt, med beaktande av de överväganden som kan ha legat till grund för myndighetens bedömning. Förstainstansrätten kan i synnerhet inte ersätta tillsättningsmyndighetens bedömning av kandidaternas meriter och kvalifikationer med sin egen bedömning, när handlingarna i målet inte innehåller någon uppgift som gör det möjligt att fastslå att tillsättningsmyndigheten har begått ett uppenbart fel i sin bedömning av kandidaternas meriter och kvalifikationer (punkt 120).

Hänvisning till domstolen den 21 april 1983, 282/81, Ragusa mot kommissionen, Rec. 1983, s. 1245, punkterna 9 och 13; förstainstansrätten den 8 juni 1995, T-496/93, Allo mot kommissionen, REGP 1995, s. II-405, punkterna 39 och 46; förstainstansrätten den 6 juni 1996, T-262/94, Baiwir mot kommissionen, REGP 1996, s. II-739, punkterna 66 och 138

Tjänsteföreskrifterna innehåller inte någon bestämmelse som ger rätt att kräva en befordran, ens för tjänstemän som uppfyller alla villkor för att bli befordrade. För en kandidat kan varken det faktum att han har vikarierat på tjänsten i fråga eller att

han under en lång period har tjänstgjort i den närmast lägre lönegraden anses utgöra utslagsgivande bedömningskriterier som skulle kunna gå före tjänstens intresse, vilket är det avgörande kriteriet vid valet bland kandidaterna till en befordran (punkt 121).

Hänvisning till domstolen den 5 februari 1987, 306/85, Huybrechts mot kommissionen, Rec. 1987, s. 629, punkterna 10, 11 och 13; Baiwir mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 67

I det aktuella fallet fann förstainstansrätten att det – utöver sökandens obevisade påstående att L skulle sakna allmän erfarenhet av arbetet inom vissa av de områden som omfattades av det nya GD J:s behörighet – framgick av de förklaringar som rådet hade lämnat i svaromålet och duplikinlagen, och som sökanden inte hade bestritt, att den kandidat som hade utsetts av tillsättningsmyndigheten uppfyllde villkoren i meddelandet om lediga tjänster, i synnerhet vad gällde kravet på en bred erfarenhet av Europeiska gemenskapernas allmänna politik och av frågor på området för internationella förbindelser. Vad beträffar sökandens argument om att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning, eftersom hans ansökan borde ha givits företräde framför ansökan från L med hänsyn till hans specifika erfarenhet av den lediga tjänsten och hans allmänna kunskaper, fann förstainstansrätten att specifik erfarenhet av de uppgifter som ingick i den omtvistade tjänsten inte utgjorde ett villkor enligt meddelandet om lediga tjänster och att den således inte kunde spela någon roll för frågan om det ifrågasatta beslutet byggde på en uppenbart oriktig bedömning. Förstainstansrätten ansåg vidare att även om det kunde antas att sökanden uppfyllde samtliga villkor i meddelandet om lediga tjänster, fanns det ingenting som hindrade tillsättningsmyndigheten från att inom sitt stora utrymme för skönsmässig bedömning förespråka en kandidat framför en annan kandidat på grund av hänsyn till tjänstens intresse. Sökanden hade inte heller framfört något argument som kunde visa att beslutet om tillsättning hade fattats av skäl som var oförenliga med kravet på att välja den kandidat som bäst motsvarade tjänstens intresse och oförenliga med villkoren för den lediga tjänsten (punkterna 123, 124 och 126).

Hänvisning till domstolen den 17 december 1981, 151/80, De Hoe mot kommissionen, Rec. 1981, s. 3161, punkt 16; förstainstansrätten den 11 juni 1996, T-118/95, Anacoreta Correia mot kommissionen, REGP 1996, s. II-835, punkt 75

Den sjätte grunden: Åsidosättande av artiklarna 7 och 27 i tjänsteföreskrifterna

Enligt artikel 27 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna får ingen tjänst vara förbehållen medborgare i en viss bestämd medlemsstat. Denna regel skall iaktas inom alla de rekryteringsförfaranden som anges i artikel 29 i tjänsteföreskrifterna, vilket inbegriper rekrytering av tjänstemän i lönegrad A 1 eller A 2 (punkt 134).

Hänvisning till Booss och Fischer mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 85

I artikel 27 första stycket i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att rekrytering skall ske på en så bred geografisk bas som möjligt bland medborgarna i medlemsstaterna. Denna bestämmelse innebär dock inte att tillsättningsmyndigheten kan låta en tjänst vara förbehållen en viss nationalitet, om inte detta är befogat av skäl som rör enheternas verksamhet (punkt 135).

Hänvisning till domstolen den 4 mars 1964, 15/63, Lassalle mot parlamentet, Rec. 1964, s. 57, 73; domstolen den 30 juni 1983, 85/82, Schloh mot rådet, Rec. 1983, s. 2105, punkt 37

Den sjunde grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

Tillsättningsmyndigheten är inte skyldig att lämna en motivering till besluten om befordran åt de kandidater som inte vinner framgång, och det gäller även när den beslutar att avslå en ansökan. Tillsättningsmyndigheten måste dock motivera sitt avslag på ett sådant klagomål som en kandidat som inte har befordrats anför med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, eftersom motiveringen av detta avslag kan anses sammanfalla med motiveringen av det beslut mot vilket klagomålet är riktat (punkt 147).

Hänvisning till Grassi mot rådet, nämnd ovan, punkt 12; domstolen den 13 april 1978, 101/77, Ganzini mot kommissionen, Rec. 1978, s. 915, punkt 10; Culin mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 13; förstainstansrätten den 23 februari 1994, T-18/92 och T-68/92. Coussios mot kommissionen, RecFP 1994, s. II-171, punkt 69–74; Kyrpitsis mot ESK, nämnd ovan, punkterna 67 och 68

Eftersom befordran sker »genom ett urval», enligt lydelsen av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, kan motiveringen endast avse de villkor som enligt tjänsteföreskrifterna skall vara uppfyllda för att befordran skall anses ha skett på rätt sätt. Tillsättningsmyndigheten är framför allt varken skyldig att för den kandidat som inte vunnit framgång redogöra för den jämförelse som har gjorts mellan honom och den kandidat som befordrades eller i detalj förklara på vilka grunder den befordrade kandidaten ansågs uppfylla villkoren i meddelandet om lediga tjänster (punkt 148).

Hänvisning till Grassi mot rådet, nämnd ovan, punkt 11–15; domstolen den 17 december 1981, 151/80, De Hoe mot kommissionen, Rec. 1981, s. 3161, punkt 13; förstainstansrätten den 30 januari 1992, T-25/90, Schönherr mot ESK, Rec. 1992, s. II-63, punkt 21; förstainstansrätten den 25 februari 1992, T-11/91, Schloh mot rådet, Rec. 1992, s. II-203, punkt 73

Mot bakgrund av den redogörelse som generalsekreteraren hade lämnat i sitt svar på klagomålet och med hänsyn till att tillsättningsmyndigheten hade ett stort utrymme för skönmässig bedömning, eftersom det rörde sig om en tjänst med tungt politiskt ansvar, samt att meddelandet av nödvändighet var avfattat i allmänna ordalag, fann förstainstansrätten att beslutet av den 7 november 1995 om avslag på sökandens klagomål uppfyllde de krav på motivering som följer av rättspraxis. Beträffande sökandens argument att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts på grund av att generalsekreteraren vägrat att upplysa honom om de kriterier som urvalskommittén påstods ha fastställt efter offentliggörandet av meddelandet om lediga tjänster, framhöll förstainstansrätten dels att den i punkt 73 och följande punkter hade fastslagit att urvalskommittén inte hade grundat sig på andra urvalskriterier än de som angivits i meddelandet om uttagningsprov, dels att det enligt domstolens rättspraxis inte föreligger något krav på motivering i fråga om förslag från ett internt administrativt organ som endast har rådgivande behörighet (punkterna 150 och 151).

Hänvisning till domstolen den 8 juli 1965, 27/64 och 30/64, Fonzi mot kommissionen, Rec. 1965, s. 615, 638

Den åttonde grunden: Maktmissbruk

Begreppet maktmissbruk har en precis innebörd och avser den omständigheten att en administrativ myndighet använder sina befogenheter i ett annat syfte än det avsedda. Ett beslut innebär maktmissbruk endast om det mot bakgrund av objektiva, relevanta och med varandra överensstämmande indicier förefaller vara fattat för att förverkliga andra ändamål än de som krävs (punkt 156).

Hänvisning till förstainstansrätten den 11 juni 1996, T-118/95, Anacoreta Correia mot kommissionen, REGP 1996, s. II-835, punkt 25

Sökanden har inte angivit några sådana indicier (punkt 159).

Domslut

Talan ogillas.